

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2021 r.

Pozycja 121

POSTANOWIENIE

z dnia 18 maja 2021 r.

Sygn. akt Ts 63/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz – przewodniczący

Piotr Pszczółkowski – sprawozdawca

Stanisław Piotrowicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 18 listopada 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 kwietnia 2020 r. (data nadania), M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o zbadanie zgodności art. 118 § 5 i 6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296; dalej: k.p.c.) z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 79 ust. 1, art. 79 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem skarżącego art. 118 § 5 i 6 k.p.c. narusza art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ na jego podstawie o zasadności ewentualnej skargi konstytucyjnej „orzeka osoba nie mająca statusu właściwego Sądu, a nawet nie mająca statusu jakiegokolwiek niezawisłego i bezstronnego Sądu”. Skarżący twierdzi, że postępowanie oparte na zakwestionowanych przepisach nie kończy się „żadnym orzeczeniem wskazanym w art. 79 ust. 1 Konstytucji”. Uważa on, że istnienie takiej procedury „narusza istotę prawa do sądu w każdej «sprawie» oraz prawo do złożenia skargi konstytucyjnej”, jak również prawo do jej merytorycznej oceny we właściwym „postępowaniu przed Sądem I i II instancji”.

2. Postanowieniem z 18 listopada 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 26 listopada 2020 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej wskazując, że skarżący nie usunął braków skargi konstytucyjnej w zakresie,

w jakim został wezwany do wskazania ostatecznego orzeczenia o jego prawach i wolnościach w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, którego podstawę wydania stanowił zakwestionowany w skardze art. 118 § 5 i 6 k.p.c. Wskazane bowiem przez skarżącego jako ostateczne rozstrzygnięcie – postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2020 r. (sygn. Ts 129/19) – nie zostało wydane na podstawie zakwestionowanego w skardze art. 118 § 5 i 6 k.p.c.

3. W zażaleniu z 2 grudnia 2020 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału z 18 listopada 2020 r., wnosząc o uchylenie tego postanowienia oraz o nadanie biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. Ustanowiona w art. 79 Konstytucji instytucja kontroli skargi konstytucyjnej została przewidziana, jak przypomina Trybunał, jako forma kontroli konkretnej. W konsekwencji przyjęcia takiego modelu skargi konstytucyjnej przedmiotem zaskarżenia może być tylko taki przepis, który stanowił podstawę ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej. W związku z tym istnieje zarówno konstytucyjny, jak i ustawowy wymóg powiązania naruszenia praw podmiotowych skarżącego z ostatecznym rozstrzygnięciem w jego sprawie. W art. 53 ust. 2 u.o.t.p.TK ustanowiony został obowiązek dołączenia do skargi konstytucyjnej wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia wydanego na podstawie przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, który był podstawą ostatecznego orzeczenia przez sąd lub organ administracji publicznej o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji, i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.

W skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie skarżący wskazał postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2020 r. (sygn. Ts 129/19). Nie zostało ono jednak wydane na podstawie zakwestionowanego w skardze art. 118 § 5 i 6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, ze zm.; dalej: k.p.c.). W związku z tym skarżący został wezwany – zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2020 r. – do wskazania ostatecznego orzeczenia o jego prawach i wolnościach w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, którego podstawę wydania stanowił zakwestionowany w skardze art. 118 § 5 i 6 k.p.c. W odpowiedzi na to zarządzenie skarżący po raz kolejny wskazał jako ostateczne orzeczenie postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2020 r. Za nieuzasadnione należy uznać twierdzenia skarżącego, że skoro wskazał ostateczne orzeczenie w sprawie, w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, to skarga w tym zakresie nie jest objęta brakiem. O tym, czy dane

rozstrzygnięcie spełnia wymogi ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, nie decyduje tylko to, że skarżący wskaże i określi dane rozstrzygnięcie jako ostateczne, ale to, czy faktycznie spełnia ono wskazane w tym przepisie przesłanki, a przede wszystkim, czy zostało ono wydane na podstawie zakwestionowanych w skardze przepisów.

Trybunał zwraca także uwagę, że argumenty podniesione przez skarżącego w zażaleniu w żaden sposób nie podważają zawartych w postanowieniu z 18 listopada 2020 r. ustaleń, że art. 118 § 5 i 6 k.p.c. nie był podstawą wydania postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2020 r.

Mając powyższe na uwadze Trybunał stwierdza, że skarżący nie wskazał rozstrzygnięcia, które spełniałoby wymogi ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.